

er ført, eller Sagens Prøvelse for Høiesteret ifølge § 318 har været nødvendig, uanset at de Grunde, hvorpaa Afgjørelsen er støttet, ogsaa maatte kunne finde Anvendelse paa andre af de under Sagen Anlagede.

§ 323.

Henvises Sagen til ny Paakjendelse af en Kredsret, uden at tillige den foregaaende Behandling i det Hele kjendes næstrettelig, bestemmer Kredsretten, hvorvidt de Forhandlinger, der ei ere kjendte næstrettelige, blive at gjentage, førend der paany affiges Dom i Sagen.

Dog bør saavel Overanklageren som den Anlagede eller hans Forsvarer og den Forrettede med Hensyn til den af ham nedlagte Erstatningspaastand i hvert Fald have Udgang til, inden Dommen affiges, paany at udtale sig.

§ 324.

Naar en Rævningerets Dom kjendes næstrettelig formedelst Mangler, som først ere indtraadte, efterat Rævningerne have afgivet deres Erklæring, bliver Sagen af Dommerne i Rævningeretten paany at paakjende i Henhold til den afgivne Erklæring, uden at Rævninger atter tilkaldes, men efter at der er givet de Bedkommende Udgang til i Medfør af § 225 paany at udtale sig om det Ansvar, som de Handlinger, der ere befundne den Anlagede overbeviste, ifølge Lovgivningens kunne medføre.

Kjendes derimod Dommen næstrettelig formedelst tidligere under Sagens Behandling stedfindende Mangler skal Sagen efter behørig Indkaldelse til alle Bedkommende undergives ny Forhandling for en Rævningeret, hvortil de Rævninger, der tidligere have erklæret sig over Sagen, ei atter kunne tilkaldes.

§ 325.

Naar de i en Sag fremførte under § 305 Nr. 1 og 2 hen hørende Anker forkastes, bliver Sagen med Hensyn til de Anlagede, hven disse Anker vedkomme, af Høiesteret at tage under Paakjendelse i Henseende til Spørgsmaalet om Straffelovens rigtige Anvendelse

(§ 305 Nr. 3), om end ingen Anke forsaavidt er fremsat.

§ 326.

Gaaer Anken ud paa, at Straffeloven er urigtigt anvendt, affiger Høiesteret endelig Dom, der stadfæster eller forandrer den tidligere. Høiesteret er, forsaavidt Bestemmelsen af Straffen angaaer, ikke bunden til de nedlagte Paastande eller de Grunde, hvorpaa disse ere støttede.

§ 327.

I de Tilfælde, som omhandles i de tvende foregaaende Paragrafer, kan Høiesteret, naar den ikke billiger de Spørgpunkter, hvorfra den paakjende Dom med Hensyn til Straffelovens Anvendelse er gaaet ud, og derfor finder Erhvervelse af nye Oplysninger eller Forelæggelse af yderligere Spørgsmaal til Rævningerne fornøden, henvise Sagen til ny Behandling og Paakjendelse af vedkommende Ret.

§ 328.

Høiesterets Domme bør indeholde en kort Fremstilling af de Grunde, hvorpaa Doms slutningen støttes.

Idømmes den Anlagede Straf, maa Dommen navnlig angive de Forbrydelser, for hvilke, og de Lovbud, hvorefter Straffen paalægges.

Dog kan Høiesteret, naar den billiger saavel Doms slutningen som Grundene for den indkandede Dom, forsaavidt disse høre under Høiesterets Paakjendelse, indskrænke sig til i Henhold dertil at stadfæste Dommen.

§ 329.

Forøvrigt har det, hvad Sagens Paakjendelse i Høiesteret, Protokolforelsen og Dommenes Udfærdigelse angaaer, sit Forblivende ved de i saa Henseende hidtil gjældende Regler.

§ 330.

Sager, som ere paadømte ved Underretten, kunne, naar de ikke efter de almindelige Regler kunne indantes for Kredsretten, jfr. § 283, i